

Het is stil. Het enige geluid dat ik kan horen is het kraken van de bomen. Wat is het hier vochtig. Kijken die bomen me aan of denk ik dat alleen maar.

Zachtjes stap ik verder. Voetje voor voetje. Zo voorzichtig mogelijk probeer ik te lopen. Kijk steeds achterom of niemand me hoort. Steeds verder. Op weg naar het kasteel van de heks.

De maan helpt me vanavond een beetje. Met een sprankje licht toont ze me de weg. Vanavond zal het lukken. Het moet lukken. Ik kijk voortdurend om me heen. Word ik gevolgd? Nee, ik geloof van niet. Gelukkig maar.

Op de grond groeien overal paddestoelen en mos. De braamstruiken maken het lopen bijna onmogelijk. Maar ik hou vol, de schrammen op mijn benen negerend. De pijn hindert me niet. Vanavond heb ik een doel dat belangrijker is.

Plotseling zie ik in de verte een schim die in mijn richting komt. Snel in mijn richting komt. Ik duik in de struiken en beland tussen de brandnetels. Ik kan het uitschreeuwen van de pijn, maar bijt op mijn vingers tot bloedens toe. Een luid gesnuif komt dichterbij en ik bijt nog harder op mijn vingers. Doodsbenauwd lig ik daar. Het gesnuif is inmiddels op een meter afstand. Een gegrom en gemompel. "IK BEN TOCH NIET BLIND. IK ZAG TOCH ZEKER IETS" hoor ik zeggen. Het is vast een van de helpers van de heks. Als die me vindt brengt hij me naar de heks en verandert ze me, net als de anderen gedaan heeft, in steen. Ik ben hun laatste hoop. Het moet lukken. Ik moet vanavond het kasteel zien te bereiken. De laatste ingrediënten zien te verzamelen. Die laatste paar heb ik nog nodig.

De helper kijkt in de struik waar ik lig. Ik trek voorzichtig nog wat extra takken en bladeren over me. Even denk ik dat hij me gezien heeft, maar dan trekt hij zich terug. Gelukkig zijn het de slimste niet. De voetstappen verwijderen zich langzaam met logge schreden.

Nog een kwartier blijf ik liggen. Aandachtig luisterend naar alles wat ook maar een beetje geluid maakt. Dan sta ik op en loop ik zachtjes verder. Langzamer dan van tevoren. Dat moet me niet nog eens gebeuren!

Het wordt kouder en killer als ik het kasteel nader. De bomen kijken bozer en de struiken laten me slechts met veel moeite verder komen. Hier groeien geen bloemen. Hier ruikt het niet fris. Het kan nu niet ver meer zijn. Dan plots flitst er een helder wit licht. Een groot zwart gedaante komt op me af. De donder klinkt aan alle kanten. Een akelig geschreeuw. Angst maakt zich van me meester. Alle moed wordt uit mijn lijf gerukt. Ik draai me om, begin te rennen. Te rennen alsof mijn leven ervan afhangt. De braamstruiken schuren mijn gezicht open waardoor ik alleen nog maar harder ren. Ik moet eruit. Weg van hier. Weg van dit akelig monster. Door de snelheid kan ik niet meer kijken waar ik loop en val dan ook herhaaldelijk. Nog sneller sta ik weer op en ren verder. Weg van dit nare bos.

Het schreeuwen klinkt verder weg. Ik kan de rand van het bos al zien. Dan ren ik eruit over de heide. Maar stoppen kan ik niet. Ik ren verder en verder. Nog wel een half uur lang.

Ik begin uitgeput te raken en het rennen wordt langzamer. Uitgeput val ik op de grond. Mijn gezicht in de modder, maar ik heb niet de fut het eruit te halen. Ik draai me om op mijn rug en besef dat het mislukt is. Ik barst in dikke tranen uit.

Mijn vrienden heb ik niet kunnen redden. Ik heb ook de moed niet meer en ben inmiddels te oud. Ik vergeef het mezelf nooit. Als ik nog jong was probeerde ik het nog eens. Het bos is niet ver van hier. Maar zelfs al zou ik ernaar toe gaan. Mijn benen zijn te stijf, mijn botten te oud.

Als ik nog jong was deed ik het nog eens...
(zucht)

De kinderen zijn eerst naar bed gegaan. Om 22.30 uur hebben we ze wakker gemaakt en naar beneden gehaald. Beneden in de zaal zat inmiddels een hele oude man. De zaal was donker en verlicht met waxinelichtjes.

De kinderen namen plaats op de grond in een halve cirkel met de man als middelpunt. De man sliep. Op het moment dat de muziek startte (track 1 van de film 'The Piano') stelde de man zich voor als "Anton van Zanten". Hij vertelde met zijn oude stem dat hij een bladzijde uit zijn dagboek uit 1908 ging voorlezen. De man opende het oude boek, blies het stof eruit (meel) en begon het bovenstaande verhaal voor te lezen. De kinderen waren dood en dood stil.

Na afloop van het verhaal viel de man terug in slaap en heeft de staf de kinderen gemotiveerd (was eigenlijk al niet meer nodig) om de man te helpen en het bos in te gaan.

De kinderen hebben zich vlug aangekleed en zijn naar het bos gegaan. Daar stond een magiër met een grote soepketel. Hij vroeg de kinderen wat ze kwamen doen en liet merken dat hij niet overtuigd was dat zij de ingrediënten van de toverdrank zouden kunnen bemachtigen. Het was immers zijn laatste kans, dus hij moest overtuigd zijn van hun kunnen. Het lukte de kinderen hem te overtuigen. Om de toverdrank sterk te maken vertelde de magiër dat hij zoveel mogelijk eigendommen van de heks nodig had.

In groepjes werden ze met een ingrediënten lijstje onder begeleiding van de staf het bos ingestuurd op zoek naar de helpers van de heks. De helpers hadden allemaal een ander ingrediënt

- varkensoren (gedroogde voor de hond)
- tenenkaas (geitenkaas tussen nepvoeten)
- snot (shampoo in een zakje)
- knopen (aan een blouse genaaid of los)
- haren (spaghetti in een pruik verweven)

De kinderen moesten de ingrediënten in de goede volgorde (volgens recept) bij de helpers stelen middels sluipen.

Op een gegeven moment riep de magiër "ra ra ra". Dat was het teken van onraad of dat hij voldoende ingrediënten had om de toverdrank te kunnen maken (het was al erg laat, dus werd het spel versneld). Iedereen ging terug naar de magiër en deze vroeg de kinderen de ingrediënten een voor een naar voren te brengen. De magiër stopte ze een voor een in ketel en oefende de toverspreuk een aantal keren:

VARKENSOREN, TENENKAAS, SNOT, KNOPEN, HAREN

De kinderen deden uit volle borst mee. Daarna wende de magiër zich richting het bos waar de heks in haar kasteel verbleef (niet zichtbaar) en riep: "Heks, je laatste uur heeft geslagen. We zullen jou en je rijk vernietigen om onze vrienden te bevrijden". Dat was het teken voor onze vuurwerkmeester om zich klaar te maken.

De magiër voegde als laatste koudijs (koolzuurcentrale) toe aan de toverdrank waardoor deze ontzettend begon te roken en riep voor de laatste keer samen met de kinderen de toverspreuk. Er klonken ontploffingen in het bos (vuurwerk) en de heks schreeuwde het uit. Daarna was het doodstil. De magiër wende zich tot de stenen die naast hem lagen (2 personen met een stenenmotief op een laken) en mompelde wat. De stenen richten zich langzaam op en plotseling kwamen de 2 vrienden eronder vandaan. De magiër bedankte de kinderen uitbundig en verween samen met zijn vrienden in het bos.

Terug op het HK hebben we de kinderen onder het genot van een drankje laten vertellen hoe ze het vonden en hebben de toneelspelers zich bekend gemaakt om de spanning weg te halen. Daarna weer vlug terug naar bed.

De reacties van de kinderen de volgende dag waren heel erg leuk!